

Historie: Jak Západ Hitlerovi daroval Československo. Anglosasové zůstali stejní, nic se nezměnilo. „Lekce“ z Mnichova

- CZ24 News | 2. října 2022

ČESKO/SLOVENSKO/NĚMECKO: Ten kdo zapomene na svoji minulost, je odsouzen ji znovu prožít.

„Zvoní zvoní zrady zvon – Čí ruce ho rozhoupaly – Francie sladká hrdý Albion.“ (František Halas)

V roce 1938 Československo přestalo existovat, bylo „ořezáno“ ve prospěch Německa, Polska a Maďarska.

Od samého počátku své politické činnosti vedl Hitler mezi německým obyvatelstvem aktivní propagandu o utrpení a strašných životních podmínkách několika milionů Němců žijících v Československu v Sudetech, na Slovensku a na Zakarpatské Ukrajině (Karpaty).... Němci pod jhem slovanské populace.

Třetí říše, která využila podpory západních vládců, zainteresovaných v rychlé obnově vojensko-ekonomické moci Německé říše, aby ji vrhla do „křížové výpravy“ na východ proti SSSR-Rusku, rychle odstranila omezení Versailleského systému a začala své državy zaokrouhlovat na úkor sousedů.

Hitler se připravoval na velkou válku a řešil úkol spojit všechny Němce do jedné říše. V březnu 1938 byl vyřešen úkol sjednocení Německa s Rakouskem – Anschluss Rakouska. Berlín učinil první důležitý krok při vytváření „střední Evropy“ – hitlerovské Evropské unie. Němci dostali strategickou základnu pro zabránění Československa (dříve součást Rakouské říše) a další expanzi.

Přičemž i německá generalita se obávala tak agresivní a bezohledné politiky Hitlera. Odrazovala ho před zabráním Rakouska a poté i před akcí proti Československu. Třetí říše v té době stále ještě obnovovala svůj vojenský potenciál, nebyla připravena na válku. I samotné Československo tehdy mohlo úspěšně čelit Říši, potřebovalo jen politickou podporu. Francie a Anglie mohly snadno zastavit Německo tvrdou politickou reakcí a soustředěním vojsk na jeho západní hranici.

Nicméně, Hitler šel rozhodně za svým cílem, neposlouchal docela rozumná varování jeho armády. Je zřejmé, že si byl jistý, že ho západní mocnosti omezovat nebudou. Führer věděl, že vládci Západu mu odevzdají významnou část Evropy, aby se pak vydal na východ.

Fašistická Itálie, která předtím bránila zabavení Rakouska a byla silnější než nově vytvořený nacistický stát, byla „zaměstnána“ ve Španělsku a v Habeši (Etiopie). Třetí říše následně překonala bývalého „staršího bratra“ v technologii, i vojenské a ekonomické moci.

Ted' už Řím poslušně následoval silného partnera. A Anglie s Francií zavřely oči před zabráním Rakouska. Vládci Londýna a Paříže, která vše pasivně následovala, si vsadili na Hitlera, čímž zvýšili moc Říše, aby Němce znovu postavili proti Rusům.

Proto diplomacie Anglie a Francie mlčela, zatímco Hitler nebral ohled na politický odpor Vídne. Osamocena – Vídeň kapitulovala.

Britská vláda Chamberlaina ukázala charakteristický vzor pokrytectví: zpočátku protestovala, odsoudila Berlín a v dubnu již formálně uznala převzetí Rakouska Německem.

Fakt, že vedoucí mocnosti Západu nemají zájem na kolektivním odmítnutí agresivní politiky Berlína, komentovala Moskva. Na plenárním zasedání Ligy národů 21. září 1938 vyhlásila sovětská delegace:

„Zmizení rakouského státu prošlo bez povšimnutí Ligy národů.“

Sudetská otázka

20. února 1938 Hitler v říšském sněmu deklaroval svou touhu sjednotit „10 milionů Němců žijících na druhé straně hranice“. Německý tisk aktivně požadoval uspokojení zájmů Němců v sudetském regionu Československa. Mezi sudetskými Němci byla aktivní „sudetská německá strana“ Henleina. Po obsazení Rakouska, příznivci Henleina požadovali územní autonomii pro Sudety. Stejnou autonomii požadovala i pro Slovensko Hlinkova slovenská lidová strana, HSLS.

Praha tehdy měla možnost obhájit svou nezávislost: armáda byla plně připravená na boj, jedna z nejlepších v Evropě, měla přední techniku a vybavení, dobrý personál, vynikající kádry, spoléhající se na silné hraniční opevnění a vojenský průmysl.

Osud Československa však závisel na rozhodnutí vládců Západu, především Francie, se kterou měla Praha dohodu o vzájemné pomoci. Českoslovenští představitelé se sami neodvážili čelit Německu.

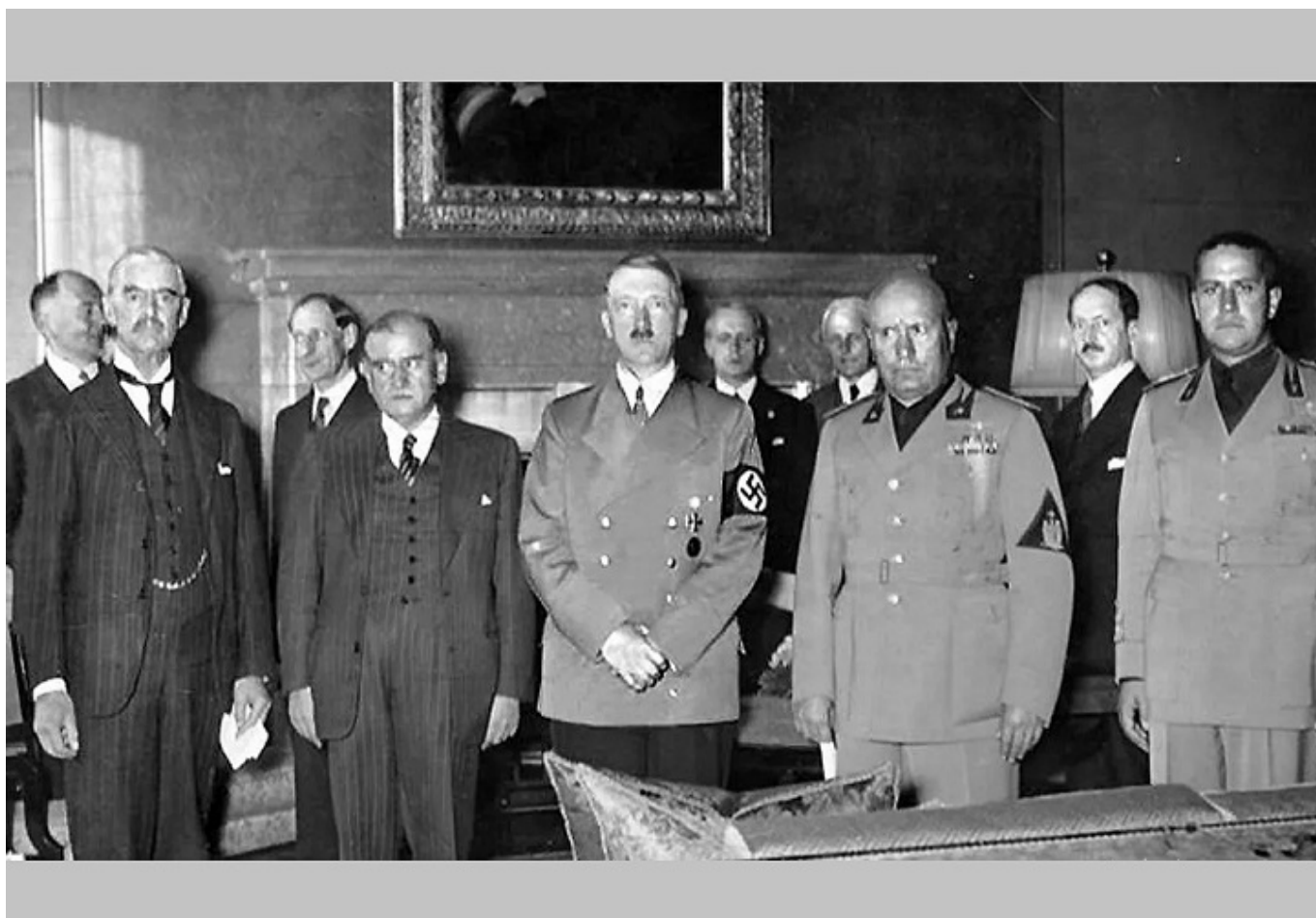
Nicméně, Paříž tehdy šla v koridoru britské politiky. A Londýn požadoval, vyhnout se kolizi s Německem.

Věc se má tak, že „majitelé“ Londýna a Washingtonu vytvořili projekt „Hitler“, aby znovu proti sobě postavili Německo a Rusko. Proto Hitlerovi byla důsledně předávána jedna pozice za druhou, aby Německo mohlo posílit a bylo schopno napadnout SSSR. Později by Británie a Spojené státy skončily i se samotným Německem a vytvořily svůj světový řád na

planetě .

Británie, nejprve přes tisk, a pak přes diplomatické kanály začala vyvíjet tlak na Prahu. Češi byli vedeni k myšlence, že Británie a Francie nebudou bojovat za Československo, takže Sudetská otázka by měla být vyřešena pokojně. A tak i v rozhovorech s českým velvyslancem Masarykem, britský ministr zahraničí Halifax naléhavě vyzýval, aby zabránil válce, aby uspokojil požadavky sudetských Němců.

V létě 1938 uznali Britové a Francouzi požadavky Hitlera vůči Československu za přijatelné, což se stalo základem budoucí Mnichovské dohody.

22. července 1938 Londýn požadoval, aby Praha přijala opatření k „uklidnění Evropy“. Češi souhlasili se zahájením jednání o autonomii sudetských Němců.

Avšak Henleinovi a jeho společníkům už to bylo málo.

29. července Henlein učinil prohlášení, ve kterém vyhlásil principy německého pan-Germanismu: **všichni Němci musí žít v jednom státě a podřídit se pouze německým zákonům.**

Londýn okamžitě tlačil na Prahu, aby co nejdříve uzavřela dohodu.

Německo bylo v té době pod vojenským tlakem: do armády povolali zálohy, zahájili mobilizaci, provedli vojenské manévry, vybudovali nové opevnění na hranici Československa, německá letadla narušovala český vzdušný prostor, na hranicích začaly provokace, atd.

A v této nelehké době, Londýn vyhrožoval Praze, že v případě války by Československo bylo rozdrceno Hitlerovými hordami, proto je nutné ustoupit. **Nakonec začali Prahu obviňovat ze**

skutečnosti, že její tvrdý postoj by mohl způsobit všeobecnou válku v Evropě.

Ve Francii představitelé armády hovořili o strategické potřebě chránit Československo. Generál Gamelin tvrdil, že Československo může a musí být chráněno, protože se jedná o otázku bezpečnosti samotné Francie. Nejsilnější armáda západní Evropy – Francouzi, ve spojení s československou armádou mohla zastavit německou agresi.

Francouzští politici to však viděli jinak.

Věřili, že „lepší mír s Hitlerem než válka proti němu spolu s Vorošilovem.“ Proto Daladier řekl Čechům, že Francie nemůže splnit své spojenecké povinnosti vůči Československu.

15. září 1938, se Chamberlain setkal s Hitlerem v Berchtesgadenu. Hitler požadoval konečné a úplné sebeurčení sudetských Němců. Poté se Chamberlain setkal s Daladierem a Bonnetem.

Britové a Francouzi se nakonec rozhodli darovat Československo za účelem vyjednávání s Hitlerem.

Dne 19. září byla Praze předána nota, v níž bylo oznámeno, že za účelem zabránění evropské války, by měla Praha okamžitě převést Sudety do Říše. Praze přislíbili „mezinárodní záruku“ jejich nových hranic.

Ve skutečnosti **Londýn a Paříž požadovaly sebevraždu Prahy.**

Dne 20. září Praha požádala Anglii a Francii, aby toto rozhodnutí přehodnotily a předložily tuto otázku k rozhodčímu řízení podle německo-československé dohody z roku 1925.

Večer téhož dne Britové varovali českou vládu, že pokud budou dále pokračovat, oni nebudou mít „zájem o jejich osud“. Francouzi tuto hrozbu zopakovali.

Dne 21. září bylo prezidentovi Benešovi představeno ultimatum:

požadavek na okamžitou kapitulaci Československa. Praha musela přijmout anglo-francouzský plán, nebo by se stala „jediným viníkem nevyhnutelné války“.

Británie a Francie vyvíjejí na Československo tlak: *„Pokud se Češi spojí s Rusy, válka může nabýt charakteru křížové výpravy proti bolševikům. Pak bude pro vlády Anglie a Francie velmi obtížné zůstat stranou.“*

Nakonec Praha kapitulovala.

Takže Československo ve skutečnosti nebylo rozdrceno Německem, protože Praha byla připravena odolat náporu, ale „západními přátely“ - Anglií a Francií.

22. září 1938, Chamberlain řekl Hitlerovi během setkání v Godesberg, že záležitost byla urovnána – záležitost Sudetských Němců byla urovnána v zájmech Německa.

Ale teď Hitlerovi nestačilo ani tohle. Požadoval, aby byly současně splněny územní nároky Maďarska a Polska vůči Československu.

24. září Britové předali Praze nové požadavky Berlína.

Dne 25. září představil Chamberlainovi československý vyslanec Masaryk odpověď z Prahy – německé návrhy byly označeny za „naprosto nepřijatelné“.

Londýn však pokračoval v diplomatickém tlaku na Prahu.

V Anglii a ve Francii vyvolávali paniku, „vydírání válkou“, která rozdmýchala hrozbu války s Německem.... z Československa. Veřejné mínění bylo nakloněno „ústupkům“ Německu.

Češi byli ukazováni jako možný pachatel začátku velké války v Evropě.

Hitler večer 26. září promluvil v berlínském sportovním paláci s novými hrozbami proti Československu.

„Když do 1. října - řekl Führer - Sudety nebudou předány do Německa, já Hitler, půjdu jako první voják proti Československu.“

Slíbil, že po urovnání sudetské otázky nebude mít Německo v Evropě žádné územní nároky:

„Nepotřebujeme Čechy“

Zároveň byli Češi obviněni ze zvěrstev a útlaču vůči sudetským Němcům. Německo bylo zaplaveno vojenskou psychózou.

Chamberlain okamžitě ujišťuje Hitlera, že všechno vyjde, „bez války a bez prodlení“.

28. září se uskutečnilo mimořádné zasedání britské sněmovny. Chamberlain oslovil komoru:

„Musím komoře podat další zprávu. Pan Hitler oznamuje, že mě zve, abych se s ním setkal zítra ráno v Mnichově.“ Členové parlamentu, kteří snili o smlouvě s Hitlerem, přivítali toto prohlášení hlasitým potleskem.

29. září 1938 se v Mnichově sešli představitelé evropských mocností Německa, Anglie, Francie, Itálie - Hitler, Chamberlain, Daladier a Mussolini.

Na rozdíl od Chamberlainova slibu nebyli vyslanci Československa přijati a SSSR byla obecně účast odepřena. **Mnichovskou dohodu podepsali v 1 hodinu ráno 30. září 1938.**

O osudu Československa bylo rozhodnuto bez jeho účasti.

Čeští vyslanci byli v Mnichově přijati pouze proto, aby je informovali o výsledcích konference. Praha byla vybíduta převést do Německa všechny oblasti s ním hraničící, a to nejen Sudety. Tyto oblasti se měly vyčistit od Čechů do 10. října 1938. Všechna vojenská opevnění, která byla v těchto oblastech, byla předána Němcům. Praha také musela právně vyřešit problematiku menšin s Maďarskem a Polskem.

Znamenalo to, že Československo mělo převést příslušné oblasti do Maďarska a Polska.

Praha, pod tlakem Londýna a Paříže, kapitulovala.

Po návratu z Mnichova do Londýna Chamberlain na rampě letadla prohlásil:

„Přivezl jsem naší generaci mír.“

Daladiera už na letišti čekal obrovský křičící dav: *„Ať žije Daladier! Ať žije mír!“*

Churchill vyhodnotil výsledky Mnichova úplně jiným způsobem: *„Anglie si musela vybrat mezi válkou*

a hanbou. Její ministři zvolili hanbu, aby později dostali válku.“

Mnichovská dohoda byla modelovým příkladem zrady a vyvrcholením britské „politiky appeasementu“. Francouzi mohli snadno mobilizovat armádu, aby během několika hodin vytlačili německé jednotky z Porýní, ale neudělali to. Všichni chtěli, aby se Německo přesunulo na východ.

Francouzský velvyslanec v Moskvě Robert Coulondre poznamenal: *„Mnichovská dohoda ohrožuje zejména Sovětský svaz. Po neutralizaci Československa Německem je cesta na jihovýchod otevřená.“* Totéž je uvedeno v diplomatických dokumentech Francie, Německa, Itálie, USA, Polska a řady dalších zemí.

Tehdejší slogan britských konzervativců zněl: *„Aby Británie žila, bolševismus musí zemřít“*.

1. října 1938 vstoupilo německé vojsko bez překážek do Československa. Němci zabrali Sudetenland a množství jiných oblastí a měst kde nebyli téměř žádní Němci.

Slovensko poskytlo Maďarsku jižní a východní regiony, kde většinu obyvatelstva tvořili Maďaři.

Maďarsko zabralo část Karpatské Rusi.

Polsko současně s Německem vyslalo vojáky do Těšínského regionu. Poláci si okamžitě připomněli své územní nároky na Československo.

Polští vůdci, zaslepení nacionalistickými ambicemi, neočekávali, že by rozdělení Československa bylo „zkouškou šatů“.... pro následné zabavení Polska. Místo toho, aby se Varšava postavila za sousední slovanský stát, tak se raději rozhodla účastnit se jeho parcelování.

.... O rok později bylo Polsku dopráno zažít všechny požitky německé okupace.

Na naléhání Němců rezignuje prezident Beneš. Tímto Československo částečně ztratilo svrchovanost, 38% svého území, významnou část obyvatelstva a svůj průmyslový potenciál. Vojenské zabezpečení bylo zničeno. Hraniční opevnění bylo ztraceno. Němci byli 30 km od Prahy, Češi měli zakázáno stavět opevnění na nové hranici.

Likvidace Československa

Další soulad Londýna a Paříže v různých otázkách ukázal Hitlerovi, že může dokončit zkázu Československa. Zejména Londýn a Berlín vyvinuly koncept „věčného míru“ na základě redistribuce světa mezi Británií a Německem.

Zpočátku Berlín začal vyvíjet tlak na Prahu, aby dala Slovensku a Podkarpatské Rusi autonomii. Ve dnech 7. – 8. října 1938 československá vláda udělila Slovensku a Podkarpatské Rusi autonomii.

Z iniciativy Hitlerovy diplomacie ve Vídni dne 2. listopadu 1938 bylo učiněno kompromisní rozhodnutí mezi Maďarskem, Polskem a Československem. Československo předalo do Maďarska jižní části Slovenska (cca 10 tisíc km²) a jihozápadní oblasti Karpatské Rusi (cca 2 000 km²).

V prosinci 1938 – lednu 1939 Berlín jasně oznámil Budapešti, že v případě zabavení Karpatské Rusi (Ukrajiny) by Maďaři nenarazili na odpor Německa. Budapešť proto slíbila, že se připojí k paktu proti Kominterně, což bylo provedeno v březnu 1939.

Německá diplomacie aktivně spolupracovala se slovenskými nacionalisty, kteří měli hrát roli

Sudetských Němců, a následovat příklad roku 1938. Na Slovensku se separatistické hnutí aktivně rozvíjelo.

V Německu tisk aktivně rozdmýčával konflikt mezi Čechy a Slováky.

České úřady byly obviňovány ze „zvěrstev“.

V Bratislavě se uskutečnil převrat.

Dne 9. března 1939 obsadily české jednotky území Slovenska a zbavily moci slovenského premiéra J. Tisa. Vůdci slovenských separatistů požádali Hitlera o ochranu před českými „utlačovateli“.

13. března 1939, Tiso v Berlíně vyhlásil nezávislost Slovenska pod záštitou Německa. 14. března vyhlásil slovenský parlament nezávislost. Tiso se stal premiérem a poté prezidentem „nezávislého“ Slovenska.

Události na Slovensku našly okamžitou reakci na Podkarpatské Rusi. Vološinova vláda, která tam vznikla 15. března, také vyhlásila nezávislost. Vološin požádal o nezávislost pod ochranou Říše. Berlín však odmítl a oznámil, že nebude bránit choutkám Maďarska. 18. března maďarští vojáci obsadili Karpatskou Rus.

Již koncem roku 1938 bylo Československo výrazně oslabeno. Významná území byla odtržena a německá vojska byla v důsledku anexe Sudet 30 km od hlavního města Prahy. 3. prosince 1938 bylo Československo, pod tlakem Německa, nuceno podepsat smlouvu s Německem, podle které bylo připraveno o možnost vybudovat a udržet opevnění a stavby na hranicích s Německem.

Zranitelnost země se od této dohody ještě zvýšila. Ve skutečnosti na počátku roku 1939 bylo jasné, že dny Československa jako suverénního státu jsou sečteny.

Emil Hácha a Adolf Hitler, 15. března 1939

To bylo dobře pochopeno v Sovětském svazu, který mimochodem nabídl Praze pomoc. Existují oficiální dokumenty, že Moskva nabídla Praze velmi konkrétní plány pomoci při využití pozemních sil

a přesunu letectva.

Na jihozápadní a západní hranici pěších divizí byly uvedeny do pohotovosti tanková uskupení, letectva a protivzdušné obrany.

Pak ale Polsko oznámilo, že nepustí jednotky Rudé armády přes své území, varovalo před útokem v případě postupu sovětských vojsk a zničení jakéhokoli letadla letícího nad jeho vzdušným prostorem

Održení Slovenska, s přímou podporou Německa, poskytlo Adolfu Hitlerovi příležitost k další akci.

Český prezident Emil Hácha byl povolán do Berlína, kde se v noci 14. – 15. března 1939 seznámil s textem smlouvy, kterou připravil úřad Josepha Ribbentropa.

Dokument mimo jiné zdůrazňoval, že:

Obě strany považují za nezbytné usilovat o zachování klidu, pořádku a míru v tomto regionu střední Evropy. Prezident Československa zároveň prohlásil, že v zájmu tohoto cíle a dosažení konečné dohody s důvěrou předá osud českého lidu a země do rukou německého führera.

Hitler donutil českého prezidenta Emila Háchu uznat protektorát Německa. Současně bylo vše uspořádáno zvenčí takovým způsobem, že bylo tvrzeno, že samotná Praha požádala o ochranu „pod křídlem“ Berlína, aby se zabránilo vnitřní destabilizaci a konfliktům se svými sousedy.

Británie a Francie mlčely, což umožnilo nacistickému Německu spolknout Československo.

Osud České republiky a českých občanů naprosto nikoho nezajímal.

Po podpisu smlouvy byla Česká republika vyhlášena protektorátem Čech a Moravy. Slovensko se stalo nezávislým (formálně) státem a Podkarpatská Rus se stala součástí Maďarska, které si tuto oblast dlouho nárokovalo.

Ve stejný den, 14. března 1939, vyslalo hitlerovské Německo své vojáky na území České republiky, které bylo nyní nazýváno protektorátem Čech a Moravy.

14. března 1939 nacistické Německo prakticky bez odporu československých ozbrojených sil obsadilo Československo. Jedna z ekonomicky nejrozvinutějších zemí východní Evropy byla během několika hodin obsazena nacistickými vojsky a zanikla.

Adolf Hitler se dlouhou dobu s chtivostí díval na malé, ale bohaté Československo.

Berlín se především zajímal o možnosti československého průmyslu, zejména vojenského, a o významnou strategickou pozici československé země.

Možné zabavení Československa znamenalo pro Německo dva hlavní pozitivní důsledky:

- za prvé, Berlín by měl přístup k největšímu evropskému vojenskému průmyslu, který byl v té době ještě větší než britský vojenský průmysl
- za druhé postup na východ.

V noci 15. března 1939 začala německá vojska zabírat zbytky Československa.

V březnu 1939 zahájili nacisté konečnou likvidaci Československa jako státu.

Ve stejný den Hitler řekl: „*Nechlubím se, ale musím říci, že jsem to udělal opravdu elegantně.*“

17. března 1939 Berlín informoval svět o vzniku protektorátu Čechy a Morava.

To bylo odůvodněno tím, že **„po tisíciletí byly českomoravské země životním prostorem německého lidu“**. A Československo bylo **„umělou formací“**, **„zdrojem úzkosti“** a objevila se **„nulová vnitřní životaschopnost“**, proto se stát vlastně zhroutil. A Berlín zasáhl, aby obnovil **„základy racionálního pořádku ve střední Evropě“**.

Moskva odmítla uznat začlenění České republiky do Říše.

Anglie, Francie a Spojené státy vyjádřily formální protest.

Ukončení existence Československa radikálně změnilo mapu východní Evropy a skutečně i život v okupované zemi. Protektorát Čechy a Morava byl pod správou Německa, bývalý prezident České republiky Emil Hácha zůstal na oficiálním postu prezidenta protektorátu, samozřejmě bez jakýchkoliv skutečných pravomocí a pák politického vlivu.

Okupace České republiky umožnila Hitlerovi zařadit celé české průmyslové odvětví do služeb svých zájmů - výroba zbraní, střeliva a dalších armádních komponentů. Současně bylo české obyvatelstvo povinno pracovat v podnicích hutního průmyslu, v uhelných dolech, mnoho mladých lidí chodilo do práce do Německa.

Je však třeba poznamenat, že národní odpor vůči nacistům zpočátku neměl vážný rozměr.

Významná část Čechů do určité doby rezignovala na německou okupaci. Situace se začala měnit až v roce 1941, po zahájení války se SSSR, kdy se situace české populace zcela zhoršila. Tehdy Hitler jmenoval Reinharda Heydricha, který byl zabit v roce 1942, novým říšským protektorem Čech a Moravy.

Anschluss Československa otevřel cestu hitlerovskému Německu k útoku na Polsko a začátek druhé světové války. Kdyby totiž západní mocnosti nedovolily rozdělit Československo dohodou s Německem, pak je možné, že by se události vyvíjely zcela jinak.

Mnichovský model nefungoval. Válka začala na Západě a vyvrcholila hanebnou kapitulací Francie, změnou kabinetu v Anglii a vytvořením protihitlerovské koalice podle schématu navrženého Sovětským svazem již v roce 1935. Zahrnovala Anglii, která přišla k rozumu, o něco později USA, Francie pod vedením de Gaulla také naskočila na odjíždějící vlak.

V roce 1942 Velká Británie a Francie, v roce 1944 Itálie, v roce 1950 Německá demokratická republika a v roce 1973 Spolková republika Německo prohlásily Mnichovskou dohodu za neplatnou.

AUTOR: Ilja Polonskyj

[ZDROJ](#)

Překlad: Janinna/Pokec24